

מ"ת 10768/08/23 - מדינת ישראל נגד תומר כהן (עציר)

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

מ"ת 10768-08-23 מדינת ישראל נ' כהן(עציר)
בפני כבוד השופטת רחל תורן
המבקשת
מדינת ישראל
נגד
המשיב
תומר כהן (עציר)

החלטה

בפני בקשה לעצור את המשיב עד תום ההליכים המשפטיים בעניינו, זאת לאחר שהוגש נגדו כתב אישום המייחס לו עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 335 ו- 333(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

בהתאם לכתב האישום, בין המשיב לבין המתלונן בתיק זה קיימת היכרות מוקדמת. ביום 25.7.23 נפגש המשיב עם המתלונן ואדם נוסף, אביחי בטיט שמו (להלן: "אביחי"), בחוף נביעות באילת, שם נמצא עסקו של המשיב. במהלך הפגישה התווכחו המשיב והמתלונן על חוב כספי של המשיב למתלונן, ובשעה 15:00 או בסמוך לכך, דקר המשיב את המתלונן בחלקו הימני תחתון של בטנו, והחל לברוח מהחוף. בעקבות הדקירה יצאו מעיו של המתלונן מחוץ לבטנו, אביחי הסיע אותו לבית החולים "יוספטל" שם נותח ואושפז למשך כשבוע.

הראיות לכאורה שהציגה המאשימה היו בעיקרן תיעוד של מצלמות אבטחה מזירת האירוע, לפיו נצפים השלושה, המתלונן, המשיב ואביחי במקום עסקו של המשיב בחוף נביעות. השלושה נראים קרובים זה לזה, נראים מתעמתים בצורה כלשהי, ובשלב מסוים נראה המשיב יוצא מן המקום, ולאחר שהוא הולך, המתלונן ואביחי הולכים אחריו ולאחר מכן חוזרים לאחור. בסרטון לא נראה אף גורם נוסף שמתקרב למתלונן. כמו כן, הציגה המאשימה סרטון בסמוך לאחר האירוע המתעד את המשיב רץ מן המקום עד למגרש החניה, ובהמשך סרטון המתעד אותו כעבור כחצי שעה בסמוך לבית גרושתו. בסרטון האחרון נראה המשיב יוצא מן הרכב ועומד לידו.

אביחי שנכח כאמור במקום האירוע, אישר בחקירתו את נוכחות שלושתם במקום, אך סירב לשתף פעולה באופן מלא עם החוקרים. הוא זיהה את המשיב בסרטונים, ולטענתו בעת שהיו יחד קיבל שיחת טלפון, ואז ראה את המתלונן כשהוא כבר פצוע.

בחקירתו של אביחי מיום האירוע, ציין כי קיים חוב כספי של המשיב למתלונן.

בשעת האירוע לבש המשיב חולצה לבנה עם כיתוב בצבע שחור, ונעלי אדידס בצבע ירוק, ואלה נתפסו בביתו בסל הכביסה ולא נמצאו עליהם סימני דם או שרידי דנ"א של המתלונן.

המשיב נחקר שלוש פעמים, בחקירתו הראשונה והשלישית שמר על זכות השתיקה, ובחקירה השנייה אמר כי עזב את

החוף בריצה, שכן בתו התקשרה אליו וביקשה שיגיע דחוף הביתה, שכן גרושתו צריכה לצאת ולטוס.

לטענת המבקשת, גרסתו זו של המשיב מופרכת מעיון במחקרי התקשורת, לפיהם לא התקבלה כל שיחה מבתו של המשיב לאחר אירוע הדקירה, מה שהיה מצדיק אולי ריצה מן המקום, אולם היתה שיחה ממנה שהתקבלה בשעה 14:25, למעלה מחצי שעה לפני אירוע הדקירה ותחילת ריצת המשיב.

כמו כן, הפנתה המבקשת לכך שבניגוד לטענה לפיה מיהר לבית הגרושה, הרי שלפי הסרטון נראה המשיב מגיע לבית הגרושה, עומד בסמוך לרכב מחוץ לבית, וכלל לא ממהר להיכנס כפי שניתן היה לצפות. בנוסף, הסבריו לריצה מופרכים מעצם העובדה שבסביבות השעה 16:00 כאשר המשטרה חיפשה את המשיב, הוא לא היה בבית הגרושה והבת אמרה כי הוא בקניות ב"רמי לוי", מה שמפריך את טענתו שהיה אמור להגיע בדחיפות לבית גרושתו ולהיות עם ילדיו.

בנוסף לנ"ל, הציגה המבקשת תצלום לפיו כאשר הגיע לתחנת המשטרה, כשעתיים לאחר האירוע, היה המשיב לבוש בחולצה אחרת, וכן החליף את נעליו. עוד הפנתה המבקשת למזכר המסומן ד', לפיו זמן הנסיעה מזירת האירוע לבית הגרושה נאמד ב-9 דקות, אולם המשיב הגיע לבית רק כעבור חצי שעה, בסביבות השעה 15:30.

במזכר המתעד שיחה שהתקיימה בין החוקרים לבין אמו של המתלונן מסרה האם כי המשיב הוא זה שדקר את בנה, בחקירתה הסבירה ששמעה זאת בבית החולים סביב מיטת בנה וגם שמעה זאת מכלתה, אשת אחיו של המתלונן. כלתה אמרה למשטרה, בהתאם למזכר אחר, כי בבית החולים דיברו על כך שהמשיב הוא זה שדקר את המתלונן.

אביחי אותר לאחר האירוע במוסך. ברכבו נתפסו סכינים, ובהתאם לבירור שנערך אלה נבדקו, אולם לא נמצאו עליהם כל ממצאים. ב"כ המבקשת הודיע בדיון כי תיק החקירה שנפתח נגד אותו אביחי נסגר מחוסר אשמה. עוד אמר ב"כ המבקשת כי **"זה תיק לא פשוט אבל זה תיק מתועד"**.

המבקשת טוענת כי נגד המשיב קמה עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי, (סמכויות אכיפה - מעצרים) התשנ"ו - 1996, היא "עילת המסוכנות", זאת נוכח מעשה הדקירה והחבלה החמורה שנגרמה בשל כך. כמו כן, קמה חזקת מסוכנות כנגדו מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק שכן המשיב השתמש בנשק קר במהלך ביצוע העבירה. לסיכום טיעוניה הפנתה המבקשת לכך שלמשיב יש עבר פלילי עשיר, הכולל הרשעות בעבירות של קשירת קשר לפשע, סחיטה באיומים, היזק לרכוש במזיד, עבירות סמים, והוא אף ריצה מספר עונשי מאסר בפועל בעבר, עונשי מאסר שלא הרתיעו אותו מלשוב ולבצע לכאורה עבירות ואת העבירה הנוכחית.

ב"כ המשיב טענו מנגד כי המבקשת לא עמדה בדרישה להציג ראיות לכאורה לעבירה המיוחסת למשיב ברמה הנדרשת לפי הדין וכפי שנקבע עוד בבש"פ 8087/95, **זאדה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 133.

לחילופין, טענו כי אם ייקבע שיש ראיות לכאורה כאמור, הרי שיש בהן כרסום המצדיק שחרור המשיב לחלופת מעצר בדמות מעצר בית לילי בבית אחותו של המשיב, בקרית אתא.

לגופו של ענין, טענו ב"כ המשיב כי מדובר בתיק בעייתי מבחינה ראייתית, כי אכן השלושה נכחו במקום האירוע, אולם חלקו של אותו אביחי הינו שווה ערך לפחות למצבו הראייתי של המשיב. אביחי הסיע את המתלונן לבית החולים, אולם התנהגותו מחשידה שכן לא נשאר איתו שם, ולאחר שנסע מן המקום נמצא אביחי עם רכבו במוסך, כאשר ברכב נמצאו שלוש סכינים, וכן מגבת עם דם שבה טען שניקה את דם המתלונן מרכבו. לעומתו, למשיב לא היתה כל סכין עמו כאשר הגיע למשטרה, לא נצפתה סכין בידו בסרטון או כשרץ מן המקום, לא נתפסה סכין בביתו ולא נמצאו שרידי דנ"א של המתלונן על בגדיו ומכל אלה כאמור יש לדחות את בקשת המבקשת למעצרו עד תום ההליכים.

לאחר עיון בתיק החקירה וקריאת טיעוני הצדדים עולה כי הסכין באמצעותה נדקר המתלונן לא אותרה עד רגע זה. בסרטון המתעד את ההתגודדות והעימות בין הצדדים לא רואים בבירור את רגע הדקירה, אלא רק עימות, והמתלונן בהודעתו הראשונה בסמוך לאחר האירוע מסר כי אינו זוכר מה קרה, שנסע לחוף ואז התעורר בבית החולים, אינו זוכר עם מי נפגש, כי אין לו בעיות עם אף לא אחד בחוף נביעות, כי אינו יודע מי דקר אותו או למה דקר אותו, אם כי הוא כן יודע שחברו אביחי הביא אותו ברכבו לבית החולים. כשנשאל כיצד הוא יודע זאת אם אינו זוכר דבר, השיב שהוא חושב כך, הוסיף כי הוא אינו מרגיש טוב ו"עם זה נגמר הסיפור". אמר ש"לא בא לו" לדבר, לא רצה לדבר על המשיב, ביקש לשחרר את אביחי ואת המשיב ממעצרם, וכשנשאל אם יתכן שאחד מהם דקר אותו, ענה שאינו יודע. בהודעה נוספת שמסר המתלונן אמר שאינו מתכוון להפליל אף אחד, שהוא אינו רוצה לספר מה שהיה, כי הלך לטייל בחוף לבדו, כי הוא חבר של המשיב ושל אביחי, שראה את המשיב בחוף, אך לא קרה איתו כלום, לא היה ויכוח, וכשנאמר לו כי יש עדויות שהיה ויכוח אמר שאינו רוצה לענות, ויצא מן החדר.

לפי המסמכים הרפואיים בתיק, הפציעה שנגרמה למתלונן היתה קשה ביותר. כפי שניתן לראות בסרטון, הוא המשיך להתהלך אחרי הפגיעה בו, וגם כשהגיע לבית החולים הוא נכנס מתהלך לחדר המיון, אולם צולם כשמעיו מחוץ לבטנו, הוא הובהל לחדר הניתוח שם הוחזרו המעיים למקום, דופן הבטן נתפרה והעורק שנפגע אף הוא נקשר והדמם נעצר. הוא אושפז למשך כשבוע ולאחר ששחרר נקבעו לו 21 ימי מחלה.

בחקירתו מסר אביחי כי הגיע לחוף, ופתאום ראה את אחד מחבריו פצוע, כי אינו יודע מי דקר אותו, כי הפצוע הוא המתלונן, הזכיר שמות של אנשים נוספים שעובדים בחוף נביעות. אביחי אישר כי היה ויכוח בין המשיב למתלונן, אבל שלא יכול להיות שהמשיב דקר את המתלונן. הוא זיהה את המשיב כמי שרץ, סיפר כי המשיב חייב כסף למתלונן ושהמתלונן דיבר לא יפה למשיב. באשר לסכינים שנמצאו ברכבו הסביר כי הם חלק מארגז הכלים שהוא מחזיק ברכב. בחקירתו הנוספת מסר כי נפגש עם המשיב והמתלונן בחוף נביעות ביום האירוע, וכי לאחר שהתחילו לדבר הסתובב לשנייה ואז ראה את תוצאת הפציעה, והעלה אפשרות שהמתלונן עשה את זה לעצמו. אביחי טען שוב כי המשיב לא דקר את המתלונן, ואישר כי המשיב עדיין חייב חוב כספי כלשהו למתלונן.

אמו של המתלונן מסרה למשטרה כי המשיב חייב כסף לבנה, כי בנה הלך לקחת כסף, וכי שמעה את בנה אומר שהמשיב הוציא סכין מהכיס, דקר אותו, הסתובב וברח, ושאביחי גם היה במקום האירוע וראה את זה. לדבריה, גם כלתה, אשתו של בנה האחר, אמרה לה שהמשיב דקר את המתלונן וכי המתלונן אינו מספר מה קרה, כי הוא טוב לב ואינו רוצה לראות אף אחד בבית סוהר, לאחר שהוא עצמו חווה זאת. על החוב של המשיב למתלונן היא יודעת מבנה, המתלונן, שסיפר לה על כך בין 3 ל-6 חודשים קודם לכן.

בנה האחר של האם, אחיו של המתלונן, מסר למשטרה כי אין סכסוך בין הצדדים, כי אינו יודע על חוב, ועל דברי אמו אמר שיש לקחת אותם "בערבון מוגבל".

אם לסכם את הראיות, בסרטונים לא רואים את פעולת הדקירה, לא רואים סכין, הסכין לא נמצאה, אין על המשיב ממצאים הקושרים אותו לביצוע המעשה, אם כי היה במקום, התעמת עם המתלונן, היה לו מניע לבצע את המעשה, היתה לו הזדמנות, ולאחר האירוע הוא נראה בורח מן המקום. התנהגותו לאחר האירוע, בריחתו מן המקום, שקריו בעניין הבת ושתיקתו במשטרה פועלים לחובתו ומחזקים את הראיות הקיימות כנגדו, כפי שנקבע בשלל הפסיקה בעניין זה המפורטת בספרם של שפירא, ברסלר "הליכי מעצר - מורה נבוכים", 2023, עמ' 194-190. הסבריו של המשיב כי ברח על מנת להגיע לבתו שהתקשרה אליו אינם נתמכים בראיות, ולהפך, הראיות שכן נאספו בעניין זה מפריכות את ההסבר ומצביעות על כך ששיקר. המתלונן מסרב לשתף פעולה ומוסר שהמשיב אינו אחראי לדקירה אך אינו מעוניין להסביר תשובתו זו. למעשה, כלל המעורבים אינם מוכנים לשתף פעולה עם המשטרה.

הראיות שנאספו בתיק מבססות לכאורה את אחריותו של המשיב לדקירתו ופציעתו של המשיב ואם כך, לא יכולה להיות מחלוקת אודות קיומן של עילות מעצר נוכח המעשה והמסוכנות הנובעת ממנו. לאלה מצטרף עברו המכביד מאוד של המשיב הכולל עבירות של סחיטה באיומים, קשירת קשר לעשות פשע, היזק לרכוש במזיד, ומספר רב שח עבירות סמים.

עם זאת, קיימת חולשה ראייתית מסוימת הנובעת מהיעדר תיעוד הדקירה ועמדות הצדדים המעורבים השותקים, וחולשה מסוימת זו, שהדרך להתגבר עליה היא נסיבתית, והעובדה שמדובר בתשתית ראייתית מורכבת, מצדיקה לבחון את אפשרות מעצרו של המשיב בפיקוח אלקטרוני, וראה בש"פ 2261/18 **עותמאן נ' מ"י** (30.3.18) וכן בש"פ 6339/20 **ברזילי נ' מ"י** (22.10.20).

נוכח כך, תבחן מנהלת פקא"ל את היתכנות הפיקוח האלקטרוני בבית אחותו של המשיב ובכפוף לכך יקבעו התנאים הבאים:

א. המשיב יהיה נתון במעצר באיזוק אלקטרוני בבית אחותו הגב' ענבל לוי ת.ז. 036321370 בקרית אתא ובפיקוחה או בפיקוח אביו, מר אברהם כהן ת.ז. 065346348.

ב. המפקחים על המשיב יחתמו כ"א על ערבות צד ג' בגובה 50,000 ₪.

ג. הפקדה במזומן בגובה 50,000 ₪.

ד. הפקדת הדרכון.

ה. מוצא צו עיכוב יציאה מן הארץ.

הפיקוח האלקטרוני יעביר חוות דעתו אודות היתכנות הפיקוח עד ליום ג' 22.8.23 שעה 12:00 שאז ובכפוף לה, ישלים שופט תורן את ההחלטה ותנאיה.

המזכירות תעביר עותק החלטה זו למנהלת הפיקוח האלקטרוני.

ניתנה והודעה היום כ"ט אב תשפ"ג, 16/08/2023 במעמד הנוכחים.

רחל תורן, שופטת